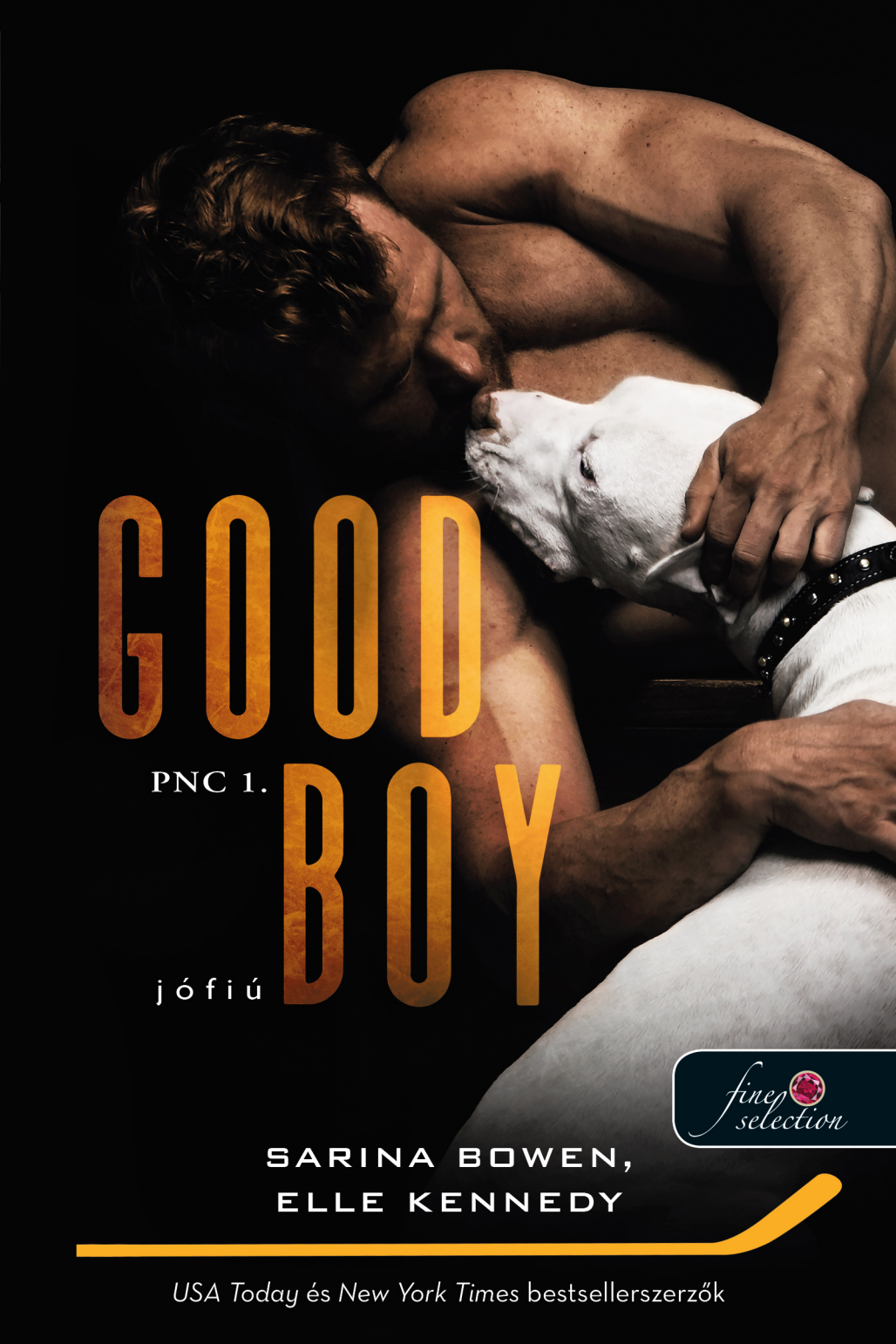

GOOD PNC 1. BOY

jófiú

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

*fine
selection*

USA Today és New York Times bestsellerszerzők

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

GOOD
PNC 1.
BOY
jófiú

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A NYOSZOLYÓLÁNY PROJEKT

Jess

BÁR AZ ÉTTEREM SZEMÉLYZETE varázslatos munkát végzett, még egyszer szemügyre veszem az asztalt. Mindegyik virágdísz megigazítom még utoljára, hogy a szálak tökéletesen álljanak. Az ablakon kinézve látom, hogy már sötétedik a felhőtlen égbolt. Úgy időzítettem az öcsém próbavacsoráját, hogy a naplemente első színei éppen akkor jelenjenek meg a Csendes-óceán partvidéke fölött, amikor felszolgálik az előételt.

A holnapi előrejelzés is tökéletes: napsütés, legfeljebb huszonnégy fokkal. Még az időjárás sem mer keresztbe tenni minden idők legjobb esküvőjének.

A különterem íves bejáratán túl menetrend szerinti pezsgőbontás pukkanását hallom. Érkeznek a vendégek. Hallom a húgom kacagását is a sarkon túl, a bárpult felől. És az anyukám is bekukucskál az ajtón.

– Ó, édesem, fantasztikus munkát végeztél! – kiált fel. – Minden annyira gyönyörű! Szerintem elsőprő siker lesz!

– Köszönöm – suttogom, miközben megigazítok egy vajkést, amit két perccel korábban már megigazítottam.

– Folyton meglepsz minket, Miss Jessica – néz rám anya csillogó szemmel, és a szájához emeli a pezsgőspoharat.

Ahelyett, hogy visszamosolyognék rá, és elfogadnám a bókot, azon kapom magam, hogy bosszankodom. Mert nem a bókokat hallom. Nem azt hallom, hogy „fantasztikus”, hogy „elsőprő siker” – és nem is a „Miss Jessica” becenevet, amit apukámtól kaptam hároméves koromban.

Azt hallom, hogy „meglepsz”.

Magyarul: a családom meglepődött, hogy képes voltam összehozni ezt a próbavacsorát anélkül, hogy elcsesztem volna.

– Kösz, anya – erőltetek mosolyt magamra, mire megint eltűnik. Valószínűleg azért, hogy újabb testvéremet köszöntse az öt közül.

Nekem is odakint kellene lennem, inni egy pohár bort, és ülni a babérjaimon. De képtelen vagyok visszafogni magam, hogy ne kapjam elő a jegyzetfüzetet a táskámból, és ne böngésszem át még egyszer a *Próbavacsora* című oldalt. Névtáblák – pipa. Fehérbor megrendelve és behűtve – pipa.

Minden tökéletes. Kivéve engem. Én egy baromi nagy roncs vagyok. Először is: a tökéletes esküvő megszervezése stresszes dolog. Másodszor pedig...

– Wesley! Jamie fiú! – rikkantja valaki a szomszéd szobában. – Megjöttem!

A mély, reszelős hangja itt rezonál a mellkasomban. Blake Riley színre lépett, a vérnyomásom pedig a duplájára emelkedett.

Megint az evőeszközökkel babrálok, ahogy fülelek.

– Be fogtok csiccsenteni ma este! – mondja Blake, s hallom a baráti férfiölelésekkel járó vállveregetést. – És ki ez a szépség?

Anya elkezd áradozni Blake-ről, amitől borzongás fut végig a gerincemen. Ha az esküvő önmagában nem lenne elég stresszes, még a leghangosabb, legtapintatlanabb és legbosszantóbb pasit is el kell viselnem, akivel valaha találkoztam életemben. Nagy a termete, nagy az arca, és...

Jó. Neki van a legnagyobb farka is, amit valaha láttam életemben. De igyekszem nem gondolni erre az anatómiai részletre, ha lehet.

A családom *nem* tudhatja meg, milyen kolosszális hibát vétettem tavasszal. Nem szolgálhatok nekik újabb bizonyítékkal a józan eszem hiányára. Most nem, amikor újabb pályaváltást készülök bejelenteni. Így is én vagyok a szeleburdi gyerek. Aki elpuskáz mindent.

És abszolút elpuskáztam azt is, amikor hagytam, hogy Blake közelebb jöjjön a puskájával. Hidd el, soha többé nem fog előfordulni. A jelenléte viszont bonyolítja a dolgokat. Holnap háromszáz fős esküvőt rendezek, kéttucatnyi híres jégghokissal. Miközben Blake egy hónapja illetlen esküvői ötleteket és vicceket írogat nekem.

És miután nem válaszoltam, egy képet arról, ahogy markolja a dákóját.

OMG, állj le! – válaszoltam. – Ezt bárki megláthatta volna.

Na! Tudtam, hogy megkapod az üzeneteket!

Javíthatatlan a pasas. Ráadásul mostanra már kifogytam azokból a dolgokból, amiket megigazíthatnék. Csak bujkálok itt a különteremben, a fenébe is.

Gyorsan hátravetem a hajamat és megnyalom az ajkamat. Aztán felszegett állal mély lélegzetet veszek, és kimegyek a bárpulthoz. Látom, hogy a nővérem, Tammy egy üveg pezsgőt tart a kezében, így célba veszem anélkül, hogy rápillantanék Blake-re. Mégis érzem a

jelenlétét a pult túlsó végén. Nagydarab pasas, de a szája még nagyobb. Már attól is elhatalmasodik rajtam egy érzés, hogy egy teremben vagyok vele. Mint valami viszketés, amit muszáj megvakarni.

Mint a csaláncsípés.

– Tessék, Jessie! – nyújt felém Tammy egy pohárral a jó cuccból.

– Le vagyok nyűgözve, hogy így gondoskodsz Jamie nagy napjáról!

– Kösz! – motyogom, és felhajtok egy korty buborékos italt. Tammy elhalmoz dicséretekkel, aztán anya is csatlakozik hozzánk, hogy tovább tetézzék. Nyilván arra számítottak, hogy látványosan kudarcot vallok, vagy félbehagyom. Mégsem tölt el elégedettséggel a tudat, hogy szép lesz a holnapi esküvő. Mert nemsokára el kell mondanom mindenkinek, hogy feladom a rendezvényszervezést.

Csak csóválni fogják miattam a fejüket, amíg Jamie és Wes haza nem ér a nászútról.

– Mi a baj, Miss Jessica? – kérdezi az anyám.

Francba! Cindy Canningnek nyomozónak kellett volna mennie. Esküszöm, hogy ez a nő bármilyen hazugságot kiszúr, és bármilyen arckifejezésből megállapítja, hogy át akarják-e verni. De bármilyen jók a megérzései, nem vagyok hajlandó elrontani a kisöcsém esküvőjének próbavacsoráját azzal, hogy felfedem a sebezhetőségemet.

– Semmi baj nincs – győzködöm. – Nézz csak rá Jamesterre. Hogy lehetne bármi baj, ha ő ennyire boldog?

Az elterelő hadművelet sikeres, mert anyának a legkisebb gyermekére pillantva megenyhül az arca. Jamie a vőlegénye mellett áll, a kezével Wes tarkóján. Éppen a múltkori horgásztúrájuk képeit mutatják Patnek, aki a jéghekkis tábort vezeti ott, ahol megismerkedtek. Mindhárom srác önfeledten mosolyog.

Jamie békésebb és boldogabb, mint amilyennek valaha láttam, ami sokat elárul, mert neki az az alaphangulata, hogy békés és

boldog. Ryan Wesley, a szupersikeres és félig híres vőlegénye viszont egy kicsit feszültebb. De Wesnek megvan az oka erre.

Éppen ezért jelentett némi kihívást ez az esküvőszervezős céció. Bárki tud sátrat kölcsönözni és zenekart fogadni. Nagyobb kunszt lagzit szervezni egy olyan embernek, akivel nem áll szóba a családja. A sajtó ráadásul minden lépését követi, így álnév alatt kellett lefoglalnom mindent. Ám az a két ember, akiknek itt kellene lenniük ma este, hogy kiegyensúlyozzák a Canning család felől érkező szeretetáradatot – Wes szülei –, nem méltóztatott eljönni.

Emiatt úgy szerveztem ezt a vacsorát – a néhány hónappal ezelőtti eljegyzési partival és a holnapi szertartással és fogadással együtt –, hogy ne derüljön fény erre a hiányosságra. Nem adunk olyan köszönetajándékokat a vendégeknek, amiken a vőlegények gyerekkori képei szerepelnek, mert előfordulhat, hogy ilyen képek már nincsenek.

Helyette lesz jégkorong alakú bonbon, mert az öcsém egy edzőtáborban ismerkedett meg Wesszel.

Wes csapattársainak többsége ott lesz a holnapi ceremónián. A mai vacsorára viszont a család, a közeli barátok és a szertartás résztvevői hivatalosak. Én több minőségben is jelen vagyok egyszerre, mert én vagyok Jamie koszorúslánya is egyben.

Volt már ilyen projektem. Többnyire imádom a feladatokat, amikkel ez jár. És ha a vőlegény tanúja helyes, az mindig pluszpont. Wendy barátnőm tavaly nyári esküvőjén megszöktem a vőlegény sze-xi tanújával a lagzi közepén, és két napra bezárkóztam vele egy hotelszobába.

Ez viszont most nem fog megtörténni. Nagyon nem. Mert Wes tanúja véletlenül éppen...

– Mi a fene, J-bébi? Nem fogadtad meg egyik javaslatomat sem!

Aha... szóval ő. Blake átverekedte izmos, kigyúrt testét a tömegben, hogy megszólítson.

– Szokás szerint fogalmam sincs, miről hadoválsz – jegyzem meg hűvösen. De utána elkövetem azt a hibát, hogy a fejemet felemelve belenézek a szemébe. Miért kell egy ilyen bosszantó emberi lénynek ennyire rohadtul vonzónak lennie? Világító zöld szempár néz vissza rám, sűrű pillákkal szegélyezve. Mindez tetézve egy férfiasan jóképű arccal, ami egy álomtestet koronáz meg. Egy pillanatra nem is jut eszembe olyan ok, ami miatt ne tetszene ez a pasi.

Blake rám hunyorog azzal a gyönyörű szemével.

– De még *mennyire*, hogy tudod, miről beszélek – mutat körbe a gyertyafényes teremben, és nem kerüli el az áruló tekintetemet, hogy milyen ínycsiklandóan kitölti a rászabott fekete öltönyt a kidolgozott teste. – Hol vannak a csillámok, mi? És hol van a molinó, amit kértem? Amin annak kéne lennie, hogy „Wesmie 4ever”?

Ja, igen. Most már emlékszem.

– Bocs, haver, de már nincs csillám az esküvőkön. A „Wesmie” röhejes páros becenév. A molinó pedig szigorúan szalagavatóra és nyugdíjba menetel előtti munkahelyi búcsúbuliba való.

Hónapokat töltöttem el azzal, hogy igyekeztem elegánssá és tökéletessé tenni ezt az eseményt. Ő meg egy szexi szempillantás alatt falunapot csinálna belőle.

A hangsúly a *szexin* van.

Huncut vigyorra húzódik a szája széle.

– Szólíts így megint.

– Hogy szólítsalak megint?

– Havernak. Totál odavagyok érte. Az egyetemi időkre emlékeztet. Blake járt egyetemre? Döbbenetes.

– Tudod – folytatja. – Amikor az összes csinibaba rám mászott akaratlanul-akarva.

– Akarva-akaratlanul – helyesbíték.

– Hm?

– Úgy mondják, hogy akarva-akaratlanul. Az *akaras* jön először.

– Ezt most rád hagyom, de csak azért, mert igazad van – kacsint rám. – Először mindig akarják.

Összeszorítom a fogamat. Lehetetlen a pasas. Nem tudom, mi vett rá valaha is, hogy ágyba bújjak vele.

A magány – emlékeztet egy határozott hang belül. Plusz a csajokat sújtó átok, hogy „muszáj kíváncsnak éreznem magam egy szakítás után”. Igaz, hogy én szakítottam Ravennel, de ettől még sebezhető állapotban voltam. Blake pedig éppen jó helyen és jó időben volt az óriás hülye farkával.

Hiba volt lefeküdni vele, de nem fogom újra elkövetni ezt a hibát. Nem számít, hogy három orgazmusom volt tőle fél óra alatt. Nem fog megint megdönteni.

– Igazából most sem annyira más a helyzet, mint az egyetem alatt – állapítja meg eltűnődve. – A csinibabák még mindig kopogtatnak a jó öreg Riley-ház ajtaján – vigyorog rám. – Néha semmi más nincs rajtuk, csak egy ballonkabát.

– Óóó, milyen huncut – jegyzem meg cinikusan.

– Tényleg az – válaszolja komolyan. – Pont olyan huncut, mint egy masszázsfotelben üzni az ipart.

Lesújtó pillantást vetek rá. Csak nevet azzal a mély hahotázásával, ami mintha a lelke mélyéből harsogna, mert Blake semmit sem csinál fél gőzzel. Úgy nevet, ahogy az életét éli: hangosan, szenvedélyesen, gátlástalanul.

Úgy is dug.

Pfff Francba. Nem akarok arra gondolni, hogy milyen az ágyban. Azt sem akarom, hogy valaha eszembe jusson, és kész.

– Beszélnem kell a kajaszállítóval – közlöm kimérten. – Menj, zargass valaki mást.

– Addig nem, ameddig nem mondod el, miért vétóztad meg az ötletemet a vőlegények életnagyságú kartonmásáról.

– Mert gyerekes! – bukik ki belőlem, mivel már dühbe gurultam.

– Az összes ötleted az volt! Én egy esküvőt próbáltam megszervezni, te meg egy tinilány tizenhatodik születési buliját!

– Éééén kérek elnézést, amiért próbáltam egy kis örültséget csempészni az öcséd esküvőjébe – mondja önelégült félmosollyal. Megint körbemutat a teremben, ezúttal a minden egyes asztalon ott lévő gyönyörű virágdíszekre és a falakon sorakozó pislákoló gyertyákra bökve. – Ha megfogadtad volna a tanácsaimat, akkor talán nem lenne ennyire giccses ez az egész hacacaré.

– Nem giccses. Elegáns. Most pedig, ha megbocsátasz...

Erőt kellett vennem magamon, hogy ne dobantsak a lábammal, mert attól *én* lennék a gyerekes. És Blake Riley nem tudja, milyen az egyetlen elcseszett gyereknek lenni egy sikeres emberekkel teli családban. Amúgy meg semmi giccses nincs abban a szerelemmunkában, amit ezért az esküvőért elvégeztem. Tökéletes lesz, vagy úgy halok meg, hogy legalább megpróbáltam.

Túl késő meggyőzni a majdnem-sógoromat, hogy válasszon másik tanút magának. Ezért az egyetlen általam ismert megoldást választom a problémára: iszom egy korty pezsgőt, és otthagynom a nagy taplót.

Blake

NÉZEM, AHOGY JESS CANNING ELCSÖRTET hosszú, napbarnított lábain, miközben riszálja a tökéletes fenekét. Ha ránk néznél, talán azt hinnéd, hogy Jess nem bír engem. De hát mi ilyenek vagyunk egymással. *Tüzesek*, bébi! Ezzel a kis beszélgetéssel pont most nyertem legalább egyórányi jó kis hancúrozást. Bár egyszer majd fel kell hagynom a beetetéssel, hogy eszébe jusson, mennyire szeret ágyba bújni velem.

Az időzítés a lényeg, de tényleg. És abban mindig is jó voltam. Ezért lőttem huszonegy gólt a múlt szezonban.

Bakker, mekkora poén cukkolni őt! Lesz tőle egy cuki kis ránc azon a sima, csókolni való homlokán. Nagy barna szeme pedig úgy megvillan, mintha Bambit megszállná egy démon. Egy nagyon szexi, dugni való démon, szuper mellekkel.

Ha így haladok, akkor nem fogunk pucér salsát nyomni egészen a desszertig. De tudok várni. Türelmes pasas vagyok. Addig is tengeri herkentyűkkel fogom tömni magam a legjobb haverjaim társágában.

Néhány perc múlva Jess mindenkit beterel a kikötőre néző terem-be. Gyertyafény és pazar kilátás. A hajók mintha makettek lennének innen, a távolból. Gyönyörű.

– Milyen gagyi – mondom Jessnek, amikor elsiet mellettem, hogy megigazítson még egy apróságot. – Én a halpiacon akartam megtartani a próbavacsit, a parton.

Olyan lesújtó pillantást vet rám, amiből sugárzik a szintisza gyűlölet.

Igeeeen! Türelmetlenül megrándul a farkam tőle.

Vannak névtáblák, hogy mindenki tudja, hová kell ülnie. Az enyém a hosszú asztal túlsó végében van. Tudom, hogy Jess csak azért csinálta, hogy vágyakozva bámulhassuk egymást a távolból.

Elfoglalom a helyemet a tesója, Scott mellett.

– Haver, most is nálad van a stukkered? – kérdezem tőle. Ha nem hokijátékos lennék, akkor zsaru, mint Scott.

– Ööö... nincs – válaszolja. – Nem kell felfegyverkezve megjelennem az öcsém esküvőjén.

– Kár. Akkor szórakozhatok a járőrkoscid szirénájával?

Ezt mindig is ki akartam próbálni.

– Amióta nyomozó vagyok, már nincs járőrkoscim. Szóval szirénám sincs.

– De ciki! – csapok rá a hátára. – Mi értelme zsarunak lenni, ha nem jár hozzá az összes cucc?

Kézbe veszi a menükártyáját, mire követem a példáját. Ott a lista az összes finomságról, amit enni fogunk. A borítóján egy fekete-fehér térképpel a New York állambeli Lake Placid faluról, pedig most Marin megyében vagyunk, Kalifornia államban. Jamie és a csapattársam, Wes Lake Placidben ismerkedtek meg, ezért rakta a menükártyára Jess.

Nem bírom visszafogni magam: előveszem a telefonomat, hogy írjak neki egy üzenetet. Meg kellett volna fogadnod a javaslatomat. A képpel, amin két homár párzik. Megadná az alaphangulatot a későbbi legénybúcsúhoz.

Egy perc alatt válaszol.

Ne írogass nekem, különben letiltalak.

Aha. Akar engem.

A pincérek elkezdik felszolgálni a kaját, így koncentrálnom kell. Komolyan veszem az ételt. Elvégre nem lehet ekkora az ember

anélkül, hogy tudná, mit zabál. Az étterem szerencsére nem okoz csalódást. Mennyei rákkoktélt kapunk olyan csípős és ízletes cevichével, hogy kis híján elsirom magam örömömben. Aztán következik a homárfarok, a lazac burgonyás panírban és a tonhal borskéreggel.

A mennyországba kerültem.

Miután elviszik a tányérokat, jön a desszert. Nekem viszont egy nagyon fontos okból kifolyólag félre kell tennem egy kis időre a csokoládémousse-omat. Wes tanújaként ideje vőfélyi szerepkörben nyilvánosan beégetni a vőlegényt és a vőlegényt, és nem hagyhatom, hogy J-bébi lenyomjon. Sőt, úgy tűnik, hogy már kezdené is, úgyhogy gyorsan felállok elsőnek. Olyan fürge vagyok, hogy hallom hát-raesni a széket, de semmi baj, mert így legalább mindenki rám figyel.

– Hölgyek és csődörök – kezdek neki.

Jess hunyorogva néz rám szép barna szemével az asztal túlsó végéből.

– Wes tanújaként az én feladatom, hogy beégysem őt ma este.

Kitör a nevetés, Wes pedig csak megrázza a fejét.

– De nem lesz könnyű – ismerem be. – Mert Ryan Wesley baromi jó barát és baromi jó csapattárs. Persze, tele van svindlikkel a srác. De aki tanúja volt az összesnek, a nyilvános pucérkodásnak Lake Placidben, a részegségnek és a birtokháborításnak, az holnap összeházasondik vele, és nem volt hajlandó mocskos részletekkel szolgálni.

Ezzel kiérdemlek egy újabb nevetést.

– A mostani szezonban úgy játszott, hogy az a cikinek az ellentéte, szóval ebben sincs potenciál. Őszintén szólva az egyetlen ciki dolog Wes körül mostanában az, hogy mennyire odavan Jamie-ért.

– Óóóóó – olvadozik az egész család.

Wes a kávécsészéjét nézegeti.

– Megtehetném, hogy csak itt állok, és elmesélek valami hülyeséget, amit Wes mondott. Például a Philadelphia elleni meccs után azt magyarázta este a bárban, méghozzá *vehemensen*, hogy a pingvin nem emlős. – Kuncogok egy kicsit azon, hogy milyen röhejes volt. – Azt akarta, hogy *madárnak* higgyem őket.

– *Azok* is – motyogja az orra alatt Jess, mert imád ráharapni a csalimra.

– De arra gondoltam, hogy ma este jobb móka lenne, ha... – intek az ajtóban álló pincérnek, aki behozza az extra nagy táblagépet, amit erre az alkalomra kölcsönöztem. Kiállok oda, ahol mindenki lát, és bekapcsolom a cuccot. – Ha hagyom, hogy Wesley saját magát égesse be. Kiderült, hogy nem volt mindig ilyen szuper hokijátékos és ekkora csődör. Csak gondoltam, hogy jó, ha tudjátok.

Azzal megnyomom a lejátszás gombot, és felemelem a gépet az általam készített videóval.

A hang működik – helyes. Felcsendülnek a hangszóróból a U2 *I Still Haven't Found What I'm Looking For* című számának első taktusai. Megjelenik a kijelzőn a bevezető szövegem: *Ryan Wesley, hölgyeim és uraim*. Aztán átvált arra, hogy *Díszcsődör*. Kirajzolódik az első kép, amin a kétéves Wes egy hokiütőt tart a dundi kis kezében, elég zavarodott arckifejezéssel.

Az asztal túloldalán valakinek eláll a lélegzete. Jessnek akkora a szeme, mint a desszertestányérom.

– Jaaaa! – kap a szívéhez Cindy Canning.

– Nézzenek oda! – gügyögi Jamie, és megsimogatja a vőlegénye hátát. Wes csak előrehajol, miközben értetlenül bámulja a kijelzőt.

– Még jó, hogy a torontói vezetés nem látta ezeket a gyöngyszemeket – kuncogok, ahogy megjelenik a következő fotó. Wesley-t ábrázolja talán ötévesen téli overallban, és már felismerhető a lángoló

tekintetéről. Éppen egy tavon korcsolyázik két srác nyomában, akik nagyjából kétszer akkorák, mint ő. Esélye sincs elkapni őket. A legviccesebb dolog, amit valaha láttam.

De senki sem nevet. Jamie már átkarolta a párját, és egy kicsit pálás a tekintete. Cindy Canning ott áll mögöttük, átölelve mindketőjüket. És mindenki más mosolyog.

– Honnan a csudából szerezted ezeket? – motyogja valaki.

Most jön a legjobb rész. Egy videóbejátszás a nyolcéves Wesleyről, hiánytalan egyenruhában, eltökélt tekintettel. A kapu felé üti a korongot, és... elhibázza! És mivel olyan jó a humorom, még három bejátszás következik Wesley-ről, ahogy lövéseket hibáz el különböző életkorokban. Az egyikén még pici, és arccal előre belesiklik egy hótorlaszba.

Végre kiérdemlek egy nevetést. Kemény ez a ma esti közönség.

Még több fénykép villan fel: Wesley tizenkét évesen átvesz egy díjat. Wesley fogszabályzóval teli szájjal és szörnyen borzas hajjal. Hangosabb a zene, mert a videóm közelít a végéhez.

– Készüljetek fel – mondom a közönségemnek.

Jön Wesley tizennégy évesen, vigyorogva, óriási pattanással az orra közepén.

Az utolsó felvétel a slusszpoén. Az egyetlen fénykép, amit el kellett lopnom. Wesley pénztárcájából vettem ki a washingtoni rájátszás egyik estéjén. Annyira fáradtak voltunk mindannyian a hosszabbtástól, hogy egyetlen üveg whiskey-től berúgtunk és meghülyültünk. Elcsórtam a fotót, és beszkennelettem a szállodai portással. (Húsz dolcsi borra válót adtam a fazonnak.) Fél óra múlva épségben vissza került Wesley tárcájába.

Kórusban *úúú*-znak és *ááá*-znak, amikor a tizenhat éves Jamie és Wes együtt tölti be a képernyőt. Egy hegytetőn állnak egy Lake

Placid-közeli túraútvonal mentén. Jamie bárgyú képet vág, de Wes olyan imádatlaltól néz rá, hogy már a látványtól is belém hasít a jó öreg szívfájdalom.

Rápillantok a csapattársam arcára, s látom rajta a vörös foltokat. Talán úgy gondolja, hogy kellemetlen helyzetbe hoztam ezzel a kép-pel, mert túl sokat árul el. De nem tettem. Csak akkor ciki felvállalni a szerelmünket valaki iránt, ha az illető utána elárul minket.

Bár ilyen szarság csak velem történik meg. A két barátom kapcsolata stabil.

A műsornak vége, így kikapcsolom a táblagépet, és visszaadom a pincérnek, aki vigyáz rá a kedvemért. (Húsz dolcsit adtam neki.) A csokoládémousse-om továbbra is vár, hála az égnek. Ahogy rá-vetem magam, rezeg a telefonom, mert üzem jött. Remélem, hogy attól, akivel a holnapi esküvőre megyek, így kíváncsian ránézek a telefonomra.

De Jess írt. Honnan a bánatból szedted azokat a képeket meg a videót???

Ne írogass – válaszolom. – Nem akarlak letiltani.

Gonosz pillantást vet rám az asztal túlsó végéről.

Aha, *kezdődik*.

MI A FRANC BAJA VAN MINDENKINEK A CSILLÁMMAL?

Blake

BAROMI SOK LEGÉNYBÚCSÚN VOLTAM MÁR. A legtöbb tripla X kategóriás volt. Olyan sztriptíz táncosnőkkel, akik felül és alul is meztelemek voltak. Öltánccal. Az egyiknek orgia lett a vége. A másikonál sok tejszínhab fogyott.

Nem, ennél a bulinál nem számítottam mind a három X-re, de a két vőlegény belehalt volna, ha hagyják, hogy kitaláljak valamit, ami legalább *egy* X-es? Vagy legalább csak tizenhat pluszos?

Nem csípem a tizenkettes karikát. Kiráz tőle a hideg.

De Wesley és Jamie gúzsba kötött, és rám tukmált egy rakás szabályt, amit be kellett tartanom. Ami azt jelentette, hogy nincs ember nagyságú torta belőle kiugró chippendale-fiúval. Nincsenek egymás fenekéről felhajtott felesek. És nincs csillám se.

Mi a franc baja van mindenkinek a csillámmal?

– Király ez a hely – jegyzi meg Eriksson, a csapatársam.

– Bírom – helyesel Cassell, Wes egyetemi haverja, miközben a szá-
jához emeli a szivart, és gyorsan szippant egyet belőle. A füst szürké-
re színezi a levegőt, Jamie pedig köhögni kezd tőle.

– Kinek az ötlete volt egy szivarszobában tartani ezt? – morog Ja-
mie, de nem tudom, miért strapálja magát a kérdéssel, mert az a bar-
na szempár csakis rám szegeződik.

Lesújtó pillantást vetek a kettes számú vőlegényre. Az egyes szám-
mal Wesley-t illetem. Azért, mert őt ismertem meg hamarabb.

– Az enyém, te seggfej. Mert *valaki* megvétózta az összes többi
helyszínjavaslatomat.

Wesley odahajol, hogy pusztit nyomjon a kettes számú vőlegény
frissen borotvált arcára. Mi kilencen foglaltuk el a sötét, lambériá-
zott szoba hátsó sarkát, ahol elég halk a zene ahhoz, hogy senkinek se
kelljen kiabálnia. Jamie apja és Pat, az edzőnk mindketten úgy feste-
nek, mint akik a mennyországba kerültek, ahogy egymás mellett ül-
nek két hatalmas bőrfotelben, egy-egy pohár whiskyt kortyolgatva.

– Ez volt a legkisebb rossz a százból, drágám – mondja Wes a pár-
jának. – Örülj neki, hogy senki sem hadonászik limbóléccel.

– Fiaatal még az este – emelgetem a szemöldökömet. De az az igaz-
ság, hogy kezdem élvezni ennek a helynek a visszafogottságát.

Az egyetlen dolog, amittől még jobb lehetne, ha J-bébi most itt ül-
ne az ölemben, és a saját szivarját pufogatná. Csakhogy minden nőt
távolmaradásra kértünk, ami valószínűleg bölcs döntés volt.

– *Ne* legyél másnapos holnap – fenyegetett meg Jess az étterem
parkolójában, mielőtt elindult. – Nem akarom, hogy sápadt legyen
az ifjú pár a képeken.

– Ne aggódj már ennyit – mondtam neki. – Felelős, felnőtt em-
berek, pont, mint én.

– Pont emiatt aggódom – vetette oda.

Folyton heccel a szőke angyalkám. Tudom, hogy annyira élvezi a verbális előjátékunkat, mint én. Csak túl makacs ahhoz, hogy bevallja.

Ráadásul azt hiszem, haragszik rám, amiért Jamie eléggé lebetegedett, amikor neki és nekem kellett volna vigyáznunk rá. Aznap is merkedtem meg Jess-szel. Ugyanaznap ismertem meg *közelebbről* is... ha érted, mire célzok.

Kiderült, hogy Jamie ijesztő láza tökre mázli volt. És jól is jött ki belőle... elvégre holnap lesz a srác esküvője, nemde? De Jess soha nem fogja hagyni, hogy elfelejtsük a dolgot, hiába makkegészséges a kisöccse.

Mindannyian azok vagyunk. Mármost egészségesek. Nyár van, éppen drága skót whiskyt iszunk, és első osztályú szivart szívunk hozzá. Holnap mindannyian kirittientjük magunkat ünneplőbe, hogy ott legyünk, amikor Wes és Jamie kimondja az igent.

Hú, de rohadt szép az élet!

Érzelmes hangulatba hoz ez az egész, így megrázom a poharamban a jégkockákat, és leülök Eriksson mellé, mert ő az egyetlen, aki nek mintha egy kicsit rossz lenne a kedve.

– Fel a fejjel, öreg! Esküvőre megyünk.

– Tudom – hajtja le a fejét büntudattal küszködve. – Viselkedni fogok. Csak az esküvőkről eszembe jut a sajátom. Komolyan gondoltam, amikor kimondtam az igent.

Aucs. Erikssont éppen a rájátszás előtt hagyta el a felesége.

– Sajnálom, haver. De abszolút túl lehet élni az ilyen szarságot. Olyan, mint az összes többi fájdalom. Mint egy durva gyomorszájon vágás. Egy darabig borzasztó, de aztán csillapodik.

– Mit tudsz te erről? – morogja Eriksson.

Többet, mint hinné.

– Hallottál már arról, amikor majdnem megnősültem?

– Hadd találjam ki – emeli fel a fejét mosolyogva. – Las Vegasban történt egy táncoslánnyal? Tökre el tudom képzelni.

– Nem. Nagyon mellőlöttél – gondolok vissza szivarozva. – Már majdnem öt éve történt, abban a szezonban, amikor zöldfülű voltam. Három éve voltam akkor együtt az egyetemi barátnőmmel. Nem is tudtam, hogy lehet annyira szeretni valakit.

Eriksson meglepetten felvonja a szemöldökét.

– Komolyan mondom, keresztbe feküdtem volna érte az úton. Ki volt tűzve az esküvőnk időpontja. Háromszázan voltak meghívva a lagzinkra a torontói állatkertbe...

– Jaj, te! – horkant fel. – Az aztán passzol hozzád. A gorillaketrecnél, igaz?

– Igazából az oroszlánok kifutójánál. De két hónappal előtte lefújtam.

– Mi történt? – kérdezi a fordulattól ledöbbenve.

Belekortyolok a whiskymbe, és eltűnődöm, hogy mit vagyok hajlandó bevallani a csapattársamnak.

– Valami megbocsáthatatlant tett. Igazi árulás volt, olyan, mint a *Nyughatatlan fiatalokban*. Szóval tudtam, hogy vége, mielőtt elkezdődhetett volna, érted? Nem kell feleségül vennem olyan nőt, aki képes a képembe hazudni.

Mellettem összerezzen Scott, Jamie bátyja. Ha nem tévedek, ő is most van túl egy friss szakításon.

– Sajnálom, öreg – szólal meg. – De jobb így, hogy kiderült.

– Az már igaz. És nem akarok ünneprontó lenni, mert ezek ketten... – emelem a poharamat az egyes és a kettes számú vőlegény felé – hosszú közös út előtt állnak.

– Jaja! – emeli meg a poharát Scotty ikertesója, Brady is.

A bátyjuk, Joe a szájába vett ujjakkal fütttyent egyet.

Fejek fordulnak felénk, mert zajongunk. De csszzék meg. Az igaz szerelmet ünnepeljük itt.

– CSÓKOT! – rikkantom a poharamat az asztalra csapva. – Gyerünk, hadd lássunk egy csókgyakorlatot!

Wes forgatja a szemét, ám Jamie nevet. Aztán feláll, odaül Wes ölébe, két tenyere közé fogja az arcát, és lesmárolja.

Mindannyian fütttyögve biztatjuk. Csoda, hogy ebben a hangzavarban meghallom a telefonomat. Kihalászom az egyik fotel támlájára dobott zakóm zsebéből. Kicsit bunkóság felvenni a telefont, amikor az ember éppen két jó barátjának az örök szerelmét ünnepli, de egész nap erre a hívásra vártam.

– Bocs – mondom a fiúknak. – A kísérlőm keres.

Egy közeli sarokba elvonulva végighúszom a kijelzőn a mutatóujjamat. Néhányszor meg kell ismételnem a mozdulatot, mert nagy a kezem, és soha nem arra sikerül rányomni, amire akarok.

– Angie, drága! – szólok bele, miután szerencsére sikerül felvenni a telefont. – Rendben ideértél? Egyben vagy?

– Most értem ide a szállodába – csiklandozza a fületem a hangja, ahogy habozva válaszol, és némi szünetet tart. – Biztos, hogy jó lesz, ha elfoglalom a szobádat?

– Persze. Én már megoldottam máshogy.

És tényleg megoldottam, hála a szent Cindy Canningnek. Jamie anyukája rettentően fullos. Kéne neki egy weboldal olyan címmel, hogy *fullos.com*.

– Kellemetlenül érzem magam – vallja be. – Nem ismerek itt senkit.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A legfontosabb embert már ismered, Ang – vigyorgok bele a telefonba, pedig nem is láthatja.

– Hányszor szoltam, hogy ne szólíts így? – kérdezi bosszúsan.

– Hányszor szoltam, hogy nem érdekel? – vágok vissza. – Szóval jelentkezz be, és aludj egy kicsit. Legyen egy kellemes, pihentető délelőttöd. Holnap ebéd után érted megyek.

Leteszem, mielőtt tiltakozhatna, mert így is komoly erőfeszítésbe került rávenni, hogy kísérjen el erre az esküvőre. Nem vagyok biztos benne, hogy Jess örülni fog neki, de Jess nem parancsolgathat nekem, ugye?

Jess

ÉPPEN A TELEFONOMMAL, a tervezőfüzetemmel és egy bögre gőzölgő koffeinmentes teával zsonglörködöm, ahogy a kis konyhámból átmelegyek a kis nappalimba. Dyson barátom hablatyol a fülemben: bő lére eresztett mesélésbe kezd az időjárástól kezdve a nyakkendője színéig mindenféléről, pedig csak annyit kérdeztem tőle, hogy tudna-e egy órával hamarabb jönni, hogy segítsen nekem.

Leteszem a bögrét a dohányzóasztalra, és a mondat közepén félbeszakítom.

– Imádlak. Tudod, hogy imádlak. De az isten szerelmére, tudnál *végre* egy egyszerű igennel vagy nemmel válaszolni egy kérdésre?

– Mi is volt a kérdés?

Majdnem falhoz vágom a telefont, ám az utolsó pillanatban visszafogom magam.

– Jönnél hamarabb, hogy segíts nekem az előkészületekkel, vagy háromkor érkezel? – kérdezem összeszorított fogakkal.